

Arrest

nr. 102 464 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 december 2012 wordt de verzoekster in het kader van een politiecontrole aangehouden wegens onrechtmatig verblijf.

1.2 Op 4 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Deze beslissing werd op diezelfde dag aan de verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie J(...) L(...), administratief deskundige wordt aan de persoon die verklaart zich K(...) M(...) te noemen, geboren op 05.06.1989, en welke verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

■ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen officieel adres in België, er bestaat bijgevolg een risico op onderduiken, reden waarom haar een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting betoogt de verwerende partij dat de verzoekster het vereiste belang ontbeert aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten genomen is in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), hetgeen een gebonden bevoegdheid uitmaakt. Dergelijke exceptie werd niet in de nota met opmerkingen aangevoerd.

De Raad wijst erop dat excepties zonder voorbehoud moeten worden geformuleerd en dat zij gestaafd moeten zijn met concrete feitelijke en juridische bewijsgegevens (cfr. RvS 16 februari 2012, nr. 218.019, NV A&J VERSTRAETE; RvS 27 januari 2011, nr. 210.760, BVBA ANTWERPSE VETCENTRALE VADA; RvS 22 januari 2008, nr. 178.814, BVBA D'CATALAN WINES). De vraag naar het belang die de raadvrouw van de verweerder ter terechtzitting formuleert waarbij in vage termen wordt verwezen naar een gebonden bevoegdheid die zou blijken uit artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, voldoet hieraan niet. De verwerende partij geeft op geen enkele wijze aan hoe een gebonden bevoegdheid bij het toepassen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet zou impliceren dat de verzoekster geen belang kan doen gelden bij een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, met inreisverbod.

De Raad is derhalve van oordeel dat in de mondelinge repliek van de verweerder geen ontvankelijke exceptie kan worden ontwaard.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag betreffende de Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

De verzoekster citeert de toepasselijke verdragsbepaling en licht het middel als volgt verder toe:

"Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Dat de term "gezin" geenszins beperkt is tot het wettelijk gesloten huwelijk. Zo stelde het Europees Hof voor de rechten van de mens, in de Chorfi-zaak, dat andere de facto familiebanden kunnen onder het begrip "gezin" vallen: bvb. pleeggezin, ongehuwde samenwoners,

Dat het Europees Hof voor de rechten van de Mensen twee criteria hanteert om tot het bestaan van een familieleven te besluiten:

-Het bestaan van een band of aanverwantschap

-De hechtheid van de band

Dat het duidelijk is dat verzoekster aan beide voorwaarden voldoet.

Verzoekster heeft een band met het Belgische volk. Zij verblijft sedert geruime tijd ononderbroken in het grondgebied. Hierdoor werden haar banden met België zeer sterk. Verzoekster verloor elk band met haar land van herkomst in het voordeel van België waar het centrum van al haar belangen zich bevindt.

De inmenging in het familieleven is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving. Dit betekent dat de inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd; (RvSt nr. 26.933, R.W1986-87,2854; RvSt 13/02/1992, nr. 38739, Arr. RvSt 1992);

Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk behoefte, daar verzoekster geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving.

Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden;

Het staat vast dat verzoekster geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden.

Verzoekster verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

"Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht; vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821,13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994,27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwierpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969,1 april 1996, T. Vreemd. 1997,29)

Verzoekster verwijst tenslotte naar het volgende arrest van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privéleven van verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van artikel 8 EVRM, moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd

door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd. 1997, 31)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM schendt;

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip “privéleven” wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip “privéleven” een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu voert de verzoekster aan dat zij een band heeft met het Belgische volk daar zij reeds geruime tijd ononderbroken op het Belgische grondgebied zou verblijven waardoor haar band met België heel sterk is en het centrum van haar belangen zich er bevindt.

Vooreerst merkt de Raad op dat hij de verzoekster volgt waar zij stelt dat de term “gezin” geenszins beperkt is tot het wettelijk gesloten huwelijk. De verzoekster kan tevens gevolgd worden waar zij betoogt dat, om tot het bestaan van een familieleden te besluiten, er sprake moet zijn van een persoonlijke band tussen de familie- of gezinsleden die voldoende hecht is. De Raad stelt echter vast dat de verzoekster nergens aangeeft dat zij in België daadwerkelijk over familie- of gezinsleden zou beschikken. Ook het administratief dossier bevat geen indicaties die wijzen op de aanwezigheid van gezins- of familieleden van de verzoekster in België, laat staan dat er indicaties gevonden kunnen worden die wijzen op een dergelijk gezins- of familieleden dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing enig familie- of gezinsleden in België in het gedrang zou kunnen brengen.

Waar de verzoekster echter stelt dat zij een band heeft met het Belgische volk, gaat de Raad ervan uit dat de verzoekster aanvoert over een privéleven in België te beschikken dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Rekening houdend met de vaste rechtspraak van het EHRM is het echter aan de verzoekster om op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. De Raad merkt op dat de verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen. Zij stelt dat ze reeds geruime tijd in België verblijft maar het verzoekschrift noch het administratief dossier verschaft informatie over de duur van verzoeksters verblijf in België. Waar de verzoekster betoogt dat zij sterke banden heeft met België en dat het centrum van haar belangen er zich bevindt, laat zij na concrete elementen aan te brengen die de aard van deze banden of belangen verduidelijken of het bestaan ervan staven. Ook het administratief dossier bevat geen indicaties die kunnen wijzen op een daadwerkelijk privéleven van de verzoekster in België. De Raad merkt tevens op dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

De Raad stelt dan ook vast dat er *in casu* geen elementen worden aangebracht die op afdoende wijze het bestaan van door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven in België aantonen.

Waar de verzoekster verwijst naar de arresten van de Raad van State met nrs. 26.933, 43.821, 58.969 en 61.972, weze nogmaals benadrukt dat de beoordeling of er sprake is van een familie- en gezinsleden of van een privéleven of van beiden, een feitenkwestie is die in elk concreet geval afzonderlijk dient te worden onderzocht. De feitelijke omstandigheden die hebben geleid tot de arresten waar de verzoekster naar verwijst, zijn niet dezelfde als die van de verzoekster zelf. Alleszins verduidelijkt de verzoekster nergens in welke mate haar situatie sterk vergelijkbaar zou zijn met de situaties die in de genoemde rechtspraak van de Raad van State voorlagen. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde. Met de eenvoudige verwijzing naar de genoemde arresten van de Raad van State, toont de verzoekster dan ook geenszins aan dat de bestreden beslissing in haar geval een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE